

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΪΟΣ, 1891. ΑΡΙΘ. 281

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
 » » » 'Εξωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν
 ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς
 τῶν Παιδῶν » ἄνευ προπληρωμῆς.

Ἡ ΚΑΛΗ ΚΥΡΟΥΛΑ.

'Ἡ καλή αὐτὴ κυρούλα
 Ἔχει τόσφ νιά καρπούλα
 Μ' ὄλα τῆς τὰ γερατειά,
 Π' ἀγαπᾷ τὰ σκιουράκια

Πρωί, βράδι τὰ ταῖζει
 Καρυδάκια φουντουκάκια
 Καὶ χορτάρια δροσερά·
 Καὶ μὲ τρεμουλὸ χεράκι
 Μέσα σ' ἄσπρο κυπελάκι
 Τὰ ποτίζει τὸ νερό.

Ἡ καλή κυρούλα.

Τὰ λουλούδια, τὰ πουλάκια
 Τὰ σκυλάκια, τὰ γατιά.

Κι' ἄμα τᾶχη στὴν ποδιά τῆς,
 Τὰ χαιδεύει, σὰν παιδιὰ τῆς.
 Μὲ λαχτάρια τᾶγαπᾷ·
 Μάλιστα τὰ σκιουράκια,
 Σὰν νὰ τᾶχη ἐγγονάκια,
 Ἡ καρπούλα τῆς χτυπᾷ.

'Ἔτσι κι' ὁ Θεὸς φροντίζει,
 Ποῦχει χρόνια σὰν τῆς ἄμμου
 Τ' ἀναρριθιητα κουκιά.
 Ἔτσι καὶ Αὐτὸς φροντίζει
 Τὰ παιδιὰ του νὰ ταῖζη
 Τὰ καλά, μπουκιά, μπουκιά.

Ὁ Θεὸς αὐτὸς μᾶς τρέφει
 Νέους, γέρους, ἄνδρα, βρέφη,

Ζῶα, ψάρια καὶ πτηνά·
Κί' ὅποιος τοῦτον ἀγαπήσῃ,
Ἄπο μένα ἄς γνωρίσῃ,
Πῶς ποτὲ δὲν θά πεινᾷ.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

Ἐν Πειραιεῖ 9 Μαρτίου 1891

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Καὶ οὕτως ἡ Ξανθίππη ἐπέμεινε, τὴν δὲ ἀκόλουθον πρωΐαν, πολλὰ πρωτὶ ἰππεύσασα τὴν ἡμίονόν της, ἀνεχώρησεν. Ὁ Δημήτριος εἶχε κατ' ἀρδυσθυμῆσει διὰ τὸ σχέδιον τῆς γυναικὸς του, διότι ποτὲ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των, δὲν εἶχον χωρισθῆ ἐπὶ μίαν ἡμέραν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατένευσε καὶ αὐτός. Εἶπεν ὁμως ὅτι τὸν Κλεομένην τὸν χρειάζεται εἰς τὴν ἀγοράν καὶ διὰ τοῦτο ἐκλείδωσαν τὴν οἰκίαν καὶ ἀπῆλθον ἀμφοτέροι. Καὶ πράγματι τὸν ἐχρειάζεται ἐκεῖ, διότι καθ' ἑκάστην, κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ὥραν, τὸν ἄφινε μόνον νὰ πωλῇ τὰ ὀπωρικά, καὶ ἀπῆρχετο εἰς ἄλλο μέρος τῆς ἀγορᾶς, δὲν ἐπανήρχετο δὲ εἰμὴ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας.

Ὁ Κλεομένης, γνωρίζων πόσον ὁ Δημήτριος ἠγάπα νὰ συζητῇ καὶ νὰ ἀκούῃ τὰ νέα, δὲν ἐπαρξενεύετο διὰ τὴν ἀπουσίαν του, νομίζων ὅτι ὁ γέρον καῖπου θὰ φλυαρῇ μὲ τοὺς φίλους του. Μίαν ἡμέραν ὁμως, ἔτυχε νὰ ἐκποιήσῃ ὅλα τὰ ὀπωρικά του ἐνωρίτερον ἀπὸ τὸ σῦνηθε· ὅθεν ἀφοῦ ἔδесе μαζὺ ὅλα τὰ πανέρια καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς μίαν γωνίαν, ἐσκέφθη νὰ περιπατήσῃ καὶ αὐτός ὀλίγον εἰς τὴν ἀγοράν καὶ νὰ εὔρῃ τὸν Δημήτριον. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ὅπου συνήθως συνεζήτουν οἱ φιλόσοφοι, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο ἦτο κενόν. Τότε διέκρινε παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ἀγορᾶς μέγαν ὄμιλον ἀνθρώπων, συνηγμένων περίξ ἐνὸς γέροντος σεβασμίου τὴν ὄψιν, ὅστις τοὺς ὠμίλει ἰστάμενος ἐπὶ βήθρου τινός. Ὁ Κλεομένης ἐπλησίασεν, ἀφ' ἐνὸς ἐκ περιεργίας, ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ὁ Δημήτριος ἦτο ἐκεῖ.

—Ὁ Ζεὺς, ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ, δὲν εἶναι παρὰ εἰδῶλα ἄψυχα· εἰς μόνος εἶναι Θεός, ποιητὴς οὐρανοῦ καὶ γῆς,» ἔλεγεν ὁ ρήτωρ, καθὼς ὁ Κλεομένης κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μετὰ τοῦ κέντρου τῆς ὀμηγύρεως.

Ὁ παῖς, ἀκούων ταῦτα, ἀνέβλεψε πρὸς τὸ ἀγαλμα τῆς Προμάχου ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, περιμένων νὰ κινηθῇ ἡ θεὰ καὶ κεραυνοβολήσῃ τὸν

βλάσφημον τοῦτον γέροντα. Καὶ ὁ γέρον παρετήρησε τὸ αἶσθημα τοῦτο εἰς πολλοὺς τῶν παρισταμένων, διότι ἐξηκολούθησεν—

—Ναί, ἄνδρες ἀδελφοί, λέγω ὅτι εἶναι κενὰ καὶ ἄψυχα εἰδῶλα ἐκ λίθου καὶ ξύλου, καὶ ἂν ψεύδωμαι, ἄς καταβῇ τώρα ἡ Ἄρτεμις εἰδῶ ἀπὸ τὸ βήθρον της καὶ ἄς μὲ κτυπήσῃ νεκρόν!

Νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτησε δι' ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τοὺς τολμηροὺς τοῦτους λόγους· ἔπειτα ψυθυροὶ χαμηλοὶ ἠκούσθησαν μετὰ τοῦ ὄχλου.

—Εἶναι βλάσφημος καὶ ἄθεος, ἔλεγον τινες.

—Ὅχι, καλὰ λέγει, ἄς ἦναι καὶ Ναζωραῖος. Ἄν ἦναι θεὰ ἡ Ἄρτεμις ἄς καταβῇ νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ, εἶπε μεγαλοφώνως φωνή τις, ἣν ὁ Κλεομένης ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν φωνὴν τοῦ Δημητρίου.

—Καλὰ εἶπες, γέρο, ἀπεκρίθη ἄλλος πρὸς τὸν Δημήτριον, ἐὰν ὁ νέος αὐτός Θεὸς ἦναι ἀληθινός, ἄς μάθωμεν περὶ Αὐτοῦ. Ἐμπρός, κύριε φιλόσοφε, ἐξακολούθει, ἐπρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τὸν κήρυκα.

Οὗτος ἀσμένως ἐπανελάβε τὴν ὀμιλίαν καὶ ὁ Κλεομένης παρέμεινε μετὰ τὸ τέλος, τὰς δὲ ἀληθείας, τὰς ὁποίας ὁ γέρον ἐδίδασκε, τὰς ἀνεγνώρισεν ὡς τὰς αὐτάς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὸν δέσμιον Παῦλον ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν ἐκεῖνον ναύτην κατὰ τὸ ταξείδιον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὀμιλίας, ὅτε ὁ ὄχλος διεκλύθη, ὁ Δημήτριος παρετήρησε μὲ ἀμνηχανίαν τὸν Κλεομένην, καθὼς δὲ ἐπίστρεφον οἰκαδεμαζὺ, εἶπε πρὸς αὐτόν: «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρῃς εἰς τὴν Ξανθίππην ὅτι ἠκούσαμεν τὸν γέροντα Ναζωραῖον, διότι αὐτὴ μισεῖ τὴν αἵρεσιν ταύτην.»

—Καὶ διατὶ τὴν μισεῖ; ἀπήντησεν ὁ Κλεομένης. Μὲ φαίνεται ὅτι λέγουσιν τὴν ἀλήθειαν αὐτοὶ οἱ Ναζωραῖοι, καὶ διηγῆθη εἰς τὸν Δημήτριον τὰ ὅσα εἶχεν εἰπεῖ ὁ Παῦλος καὶ ὁ ναύτης.

—Τί νὰ σοῦ εἰπῶ; ἤρχισα ἐσχάτως καὶ ἐγὼ νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τῶν θεῶν μας, εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ ἤθελα, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ τοὺς δοκιμάσωμεν μὲ κανένα ἐπιτήθειον τρόπον.

—Λοιπὸν, τί λέγεις, θέλεις ἀπόψε, ἀντὶ νὰ νὰ τοὺς προσφέρωμεν θυμίαμα καὶ σπονδήν, νὰ τοὺς πτύσωμεν καὶ νὰ γυρίσωμεν τὰ ἀγάλματά των πρὸς τὸν τοῖχον; εἶπεν ὁ Κλεομένης ζωηρῶς. Ἄν ἦναι πράγματι θεοί, αὐτοὶ θὰ γυρίσουν πάλιν μόνου των!

Ἡ πρότασις αὐτὴ ἐτρόμαξε τὸν γερο—Δημήτριον κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατετέθη νὰ τὸ κάμῃ ὡς δοκιμὴν. Ἡ χεὶρ του ὁμως ἔτρεμεν ὅταν ἐγύρισε τὰ ἀγάλματα μὲ τὰ πρόσωπά των